

A poc a poc, guanyarem Castor

Els avenços en el terreny de l'anul·lació dels instruments utilitzats per assegurar el benefici privat contrasten amb la nul·la responsabilitat dels màxims promotors del fallit magatzem de gas

El Castor són moltes coses: els terratrèmols, el negoci de les grans infraestructures, és un model energètic fòssil basat en el gas natural, és un deute il·legítim contret contra els interessos de la població

La sentència del Tribunal Suprem sobre el cas Castor coneguda ahir té com a conseqüència el retorn de 18 milions d'euros que es van pagar a través del sistema gasista, és a dir, a través de les nostres factures, com a manteniment del Castor de 2014 i 2015. El Tribunal Suprem (TS) doncs, acaba per donar la raó a la patronal multisectorial catalana CECOT, que va interposar tres recursos més que podrien suposar si s'accepten tots tres més de 200 milions d'euros a retornar.

Això és, sens dubte, una bona notícia. La sentència del Tribunal Constitucional (TC) de desembre de 2017 va anul·lar el pagament del Castor i va reobrir el debat sobre el negoci rodó del magatzem de gas de Florentino Pérez. Si més no, a poc a poc, es van obrint esclatxes de llum en un dels casos més paradigmàtics d'espoli de les arquitectures públiques per part d'una empresa privada, ACS.

Menys de l'1% de l'import

Dit això, encara queda camí per recórrer. Els 18 milions d'euros que el Tribunal Suprem ha ordenat retornar representen menys d'un 1% del total de l'import del fallit magatzem soterrani de gas que, gràcies a l'instrument d'indemnització dissenyat pel govern del Partit Popular (PP), suposava una hipoteca de 3.200 milions d'euros a pagar en trenta anys a les nostres factures de gas. Els avenços en el terreny de l'anul·lació de les mesures i instruments utilitzats per assegurar el benefici privat contrasten amb la nul·la responsabilitat dels màxims promotors del projecte.

La querella criminal presentada pel col·lectiu Cas Castor (www.casocastor.net) a l'Au-

diència Nacional que assenyalava els que, presumptament, havien estat els màxims responsables del fracàs del Castor, va estar arxivada per la jutgessa Carmen Lamela i actualment es troba sota un recurs d'amparo al Tribunal Constitucional (TC).

Treball de la societat civil

Aquesta querella reflecteix el treball de nombroses organitzacions de la societat civil que porten anys denunciant el negoci del Castor, com les impulsores: l'Observatori del Deute en la Globalització, la xarxa d'activistes Xnet i l'Institut de Drets Humans de Catalunya; però també recull el treball realitzat des del territori per la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia i l'Associació d'Afectats pel Castor.

Perquè al cap i a la fi el Castor són moltes coses: són els terratrèmols, és el negoci de les grans infraestructures, és un model energètic fòssil basat en el gas natural, és un deute il·legítim contret contra els interessos de la població i molt especialment, són els superpoders d'en Florentino Pérez. Per això la querella no apunta a càrrecs tècnics ni intermedis, els querellats són cinc exministres i el mateix Florentino.

Per tots i totes és sabut que és fàcil avançar en la depuració de responsabilitats de màxim nivell. Malgrat això, com dèiem abans, prenguem el Castor com un cas paradigmàtic. Permetre «el Castor» vol dir autoritzar que els nostres escassos recursos econòmics puguin finançar els negocis de les elits extractives. S'apliquen mesures d'austeritat, es retallen

les partides de sanitat i educació, es modifica de manera expressa la Constitució espanyola per posar-la al servei del deute i ens diuen que hem viscut per sobre de les nostres possibilitats i, per acabar-ho d'adobar, hem de pagar un projecte inútil i innecessari que mai ha entrat en funcionament.

Ara bé, no és impossible revertir aquesta situació. Recordem quan el flamant ministre d'economia de José María Aznar, en Rodrigo Rato, entrava capcot a presó de Soto del Real? Doncs no oblidem que va ser gràcies al treball del grup 15P-Rato i la seva denúncia de les targetes black de l'antiga Caja Madrid. Per això, unir esforços per guanyar Castor, encara que sigui a poc a poc, és un exercici d'autotutela dels nostres drets i una lluita necessària. Ara ja tenim l'1%.

ALFONS PÉREZ
@Alfons_ODG

**Membre de Caso
Castor i de
l'Observatori del
Deute en la
Globalització**